

Kaj Ádám

Szavait kereső ima

Rímelhetetlen vagy.
Nem tudlak versbe szorítani.
Igaz is, könnyelműség volna részemről
Pár sorba összefoglalni téged.
Aki nem hisz benned,
Találna rád egy halott definíciót.
De te még a szavakat is feltámasztod.
A betűket is.
Hiszen te magad vagy
Minden szóban és betűben.

Göcsej

Kíváncsi fajta az enyém és makacs,
Szőlőspincében erjesztjük a mesét,
Formánk, mint a domboké: por és agyag,
Arcunk világos, s csak a hajunk setét.

Nem tudom, bölcsőm mi fából faragták
És miféle éneket fújtak felette,
De a tudást, sejtem, ingyen nem adták,
Ezért kerültem el otthonról messze.

Ott a Bacchust dicsérik, nem a könyveket,
Nem kell a próféta, és nem kell költő.
Ott a vidámak is gyászszínt öltenek,
S olyan egyhangú minden emberöltő.

Mégis visszavágyom dombos Ithakámba,
Hogy az unalmat magamra terítsem,
És majd, ha testem kéjenc nimfa zárja,
Szűz Odüsszeuszként térhessek meg innen.

Kíváncsi fajta az enyém és makacs,
Szívósságra tanították a dombok,
Formánk az ejjes anyaszó és agyag,
S tudjuk egymást a testvér-mondatokból.

Arc poétika

Arcokat rajzolok, míves grimaszt,
Szemeket, ha készek újat látni,
Szavakat, hogy tudjalak imádni,
S megírhaszam rólad, mi igaz.

Arcokat rajzolok, mik összeérnek,
Szádra veszel, ott vagyok szájadon,
Néha szitkozódok, néha szájalok,
Mikor a szavaim mit sem érnek.

Arcokat rajzolok, tekintetet,
Mibe meredni olykor nem szabad,
Óceán: szemeid kékje vad,
Mégis olyan üres és semmilyen.

Arcokat rajzolok, a magamét.
Tükörszavakban borotválom,
Törékeny valóság, cement-álom
Az élet, ha belelépek: ganéj.

Arcokat rajzolok, míves grimaszt,
Hirdetem, mert ez a poétikám,
És hirdesse, ki nyelvem érti már,
Hogy meghozza számomra a vigaszt.

Ember decemberben

A busz késett vagy én mentem ki előbb
 Elmúlt a délután is ahogy elmúlt a délelőtt
 Elméláztam gyorsan az aszfalt fogyása felett
 Az eső olyan magamfajta méléző cseppekben esett
 Aztán a busz is megjött igaz a kesztölci
 A sofőr már a szemével meg tudott volna ölni
 Dorogig kértem a jegyet a dolgom arra vitt volna
 „Nem baj hogy nem oda megyünk”
 Hangzott bajsza alól, mintha csak átkot mormolna
 „Nehéz, hogy kicsit emberek legyünk”
 Szóltam volna vissza kicsinység
 Ekkora tapló talán volán mögött nincs is még
 Mégse csak még több ember előtt
 Szégyenített volna meg mint az előbb

Egy negyedóra-húsz perc múlva jött a másik
 Addig néztem, az eső az aszfalton hogyan málik
 A lámpa búvólíni kezdte fényét átsoroltak a kocsik
 Zavart a sofőr emléke az eső talán a forgalom is
 De a busz mint már mondtam befutott késve
 Felszálljak maradjak ne menjek mégse
 Mindegy már álltam ott fiúk és nénik körében
 Fönt pedig csillapodni látszott az éter...

Dorogon esett csak igazán
 Esernyőm persze nem volt
 De a Mária utcán hunyorgó neonbolt
 Olcsó tejútjától tátva maradt a szám
 Elálltam ott nem siettem pedig öt óra
 Táján tértek a pénztárgépek nyugovóra
 Nekem meg ajándékot kellett volna vennem
 Azért csak a vonathoz siettem
 Ott mégis kedvesek a kalauz bácsik
 S az ember néha tényleg csak erre vágyik
 Ha már a semmiért utaztam busszal
 Mindegy majd azt mondom aludtam...

Az aluljáróban sötét volt kiértem az állomásra
 Ott is csak sötét volt az esztergomi vonat árnya
 És a leszálló-felszálló emberek komor találkozására
 Kicsit kivillanyozta az eget
 Talán annyira már nem is esett
 És a lámpák is kigyúltak kis vidámság alleluja
 Fázott cipőmben a lábam ujjja
 Egy fiú a közelbe zenét hallgatott
 És közben megmozgatott magán minden tagot
 Lassan felhőket oszlattak a csillagok...